

6 de maig: Sant Pere Nolasc, religiós

Text de l'Evangelí (Mt 25,31-40): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Quan vingui el Fill de l'home en la seva glòria i tots els àngels amb ell, llavors s'asseurà damunt el tron de la seva glòria. I es reuniran davant d'ell totes les nacions, i separarà els uns dels altres, com el pastor separa les ovelles dels cabrits; i posarà, certament, les ovelles a la seva dreta i els cabrits a l'esquerra.

»Llavors dirà el rei als qui seran a la dreta: 'Veniu, beneïts del meu Pare, posseïu el regne preparat per a vosaltres des de la constitució del món. Perquè vaig tenir fam i em donàreu de menjar, vaig tenir set i em donàreu de beure, era foraster i m'acollíreu, despullat i em vestíreu, malalt i em visitàreu, era a la presó i vinguéreu a mi'.

»Llavors li respondran els justos, dient: 'Senyor, quan et vam veure amb fam i et donàrem de menjar, o amb set i et donàrem de beure? I quan et vam veure foraster i t'acollírem, o despullat i et vestírem? I quan et vam veure malalt o a la presó i vinguérem a tu?'. I responent el rei, els dirà: 'En veritat us dic: sempre que ho féreu a un d'aquests germans meus petits, a mi m'ho féreu'».

«Sempre que ho féreu a un d'aquests germans meus petits, a mi m'ho féreu»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui celebrem la caritat heroica i la santedat de sant Pere Nolasc (c. 1180-1256), fundador dels Mercedaris. Quan sentim parlar a Jesús sobre el famolenc, el sedent, el foraster... (cf. Mt 25,35-36) comprenem millor la radicalitat del lliurament del Nolasc: ell veié que el Crist era realment present en els captius del seu temps.

Pere no es limità a compadir-se. Fou comerciant de professió i conegué de prop el drama de tants cristians privats de llibertat i, mogut per la misericòrdia, començà a emprar els seus béns per a rescatar-los. Quan aquests recursos s'esgotaren, demanà almoïna per a ells i comprometé tota la seva vida en aquella obra.

Lleó XIV, descrivia així les circumstàncies històriques d'aquella època: «Entre finals del segle XII i principis del XIII, quan molts cristians eren capturats al Mediterrani (...), van sorgir dos Ordes religiosos: l'Orde de la Santíssima Trinitat i de Redempció de Captius (trinitaris) i l'Orde de la Benaurada Mare de Déu de la Mercè (mercedaris), fundat per sant Pere Nolasc [el 1218], amb el suport de sant Ramon de Penyafort, dominic. Aquestes comunitats de consagrats van néixer amb el carisma específic d'alliberar els cristians esclavitzats, posant a disposició els seus béns i sovint oferint a canvi la pròpia vida».

El proïsme necessitat no és un estrany, sinó el Crist que ens visita: «Sempre que ho féreu a un d'aquests germans meus petits, a mi m'ho féreu» (Mt 25,40). Pere no es conformà amb una caritat còmoda, sinó que visqué una misericòrdia que esdevingué sacrifici, despreniment i lliurament. El seu pensament i la seva vida podrien resumir-se en aquella lògica mercedària: visitar, alliberar, i, si calia, donar la pròpia vida.

Preguem sant Pere Nolasc tenir un cor semblant al seu: capaç de veure les captivitats del nostre temps, commoure's davant d'elles i comprometre's. Perquè davant del Crist Rei no comptarà allò que hem conservat, sinó l'amor que haurem sabut convertir en obres. I potser el Senyor ens preguntí, també avui: qui has alliberat, consolat o servit per a amor a mi?

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «Si Crist s'ha dignat prendre el rostre de cada pobre, si s'ha identificat amb tots els pobres, és perquè cap dels qui creuen en Ell s'elevi per sobre del seu germà (...), sinó que l'aculli com el Crist que ha vessat tota la sang per la nostra salvació» (Sant Simeó el Nou Teòleg)
- «Els mercedaris van donar testimoni de què la caritat pot ser heroica. L'alliberament dels captius era expressió de l'amor trinitari: un Déu que allibera no sols l'esclavatge espiritual, sinó també l'opressió concreta. El gest de rescatar de l'esclavitud i de la presó es considera una prolongació del sacrifici redemptor de Crist, la sang del qual és el preu del nostre rescat» (Lleó XIV)
- «El deure de fer-se proïsme de l'altre i de servir-lo activament encara urgeix amb més força quan aquest altre és indigent en l'ordre que sigui. 'En la mesura en què ho vau fer a un d'aquests germans meus tan petits, a mi m'ho féreu' (Mt 25,40)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.932)